

Sygn. akt I ACa 925/23

WYROK
W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 kwietnia 2024 roku

Sąd Apelacyjny w L. I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący	SSA Mariusz Tchórzewski
Protokolant	starszy protokolant sądowy Anna Kłos

po rozpoznaniu w dniu 9 kwietnia 2024 roku w L. na rozprawie

sprawy z powództwa (...) 1 (...)

przeciwko A. M.

o zapłatę

na skutek apelacji powoda od wyroku Sądu Okręgowego w L.

z dnia 30 marca 2023 roku sygn. akt (...)

I. zmienia zaskarżony wyrok nadając mu brzmienie:

I. zasądza od A. M. na rzecz (...) 1 (...) kwotę 103184 (sto trzy tysiące sto osiemdziesiąt cztery) zł, oddalając powództwo w pozostałej części;

II. zasądza od A. M. na rzecz (...) 1 (...), tytułem zwrotu kosztów procesu, kwotę 5400 (pięć tysięcy czterysta) zł z ustawowymi odsetkami w wysokości ustawowych odsetek za opóźnienie za czas od uprawomocnienia się orzeczenia, którym je zasądzono;

III. należnymi kosztami sądowymi obciąża Skarb Państwa;

II. zasądza od A. M. na rzecz (...) 1 (...), tytułem zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego, kwotę 9210 (dziewięć tysięcy dwieście dziesięć) zł z ustawowymi odsetkami w wysokości ustawowych odsetek za opóźnienie za czas od uprawomocnienia się orzeczenia, którym je zasądzono.

I ACa 925/23 UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 30.03.2023 r. w sprawie (...) Sąd Okręgowy w L. oddalił powództwo funduszu sekurytyzacyjnego o zapłatę i orzekł o kosztach procesu.

Pisemne uzasadnienie wyroku zawarto na kartach 300-303 akt sprawy. Do rozstrzygnięcia przywiodły Sąd zasadnicze ustalenia i wnioski.

W dniu 14.03.2016 r. pozwany (osoba fizyczna) zawarł z (...) umowę kredytu gotówkowego na cel konsumpcyjny, na kwotę 108990 zł (z czego kwota 100000 zł podlegała wypłacie na rzecz kredytobiorcy). Kwota odsetek za cały czas trwania umowy wynosiła 43205,28 zł, a całkowita spłata należności przez kredytobiorcę (w 84 równych ratach kapitałowo-odsetkowych) miała nastąpić do dnia 19.03.2023 r. Bank wypowiedział pozwanemu umowę pismem doręczonym w dniu 2.01.2018 r., z uwagi na brak spłaty zobowiązania. Zgodnie z zapisami w księgach bankowych, na dzień 11.10.2018 r. zadłużenie pozwanego wynosiło 103184, 82 zł, w tym:

92604,20 zł kapitału pożyczki,

5199,76 zł odsetek umownych liczonych od kwoty kapitału za okres 22.08.2017 - 21.03.2018 r.,

5380,86 zł odsetek umownych karnych liczonych od kwoty kapitału za okres 22.03 - 11.10.2018 r.

W toku niniejszego procesu, w dniu 31.10.2019 r. powodowy bank przełał na (...) 1 (...) wierzytelności przysługujące mu względem pozwanego z umowy stanowiącej podstawę powództwa i za zgodą pozwanego nabywca wierzytelności wszedł w miejsce banku do procesu, jako powód.

W tak ustalonym stanie faktycznym Sąd Okręgowy obdarzając wiarą większość dokumentów prywatnych przedłożonych przez powodowy bank i jego następcę uznał za udowodnione treść umowy stron, wysokość udzielonego pozwanemu kredytu oraz fakt zaprzestania spłaty długu przez pozwanego w 2017 r. i wypowiedzenie umowy przez bank pismem z dnia 20.12.2017 r., odebranych przez domownika kredytobiorcy, skuteczne przelanie wierzytelności powoda na rzecz cesjonariusza, jednakże uznał za niewiarygodne – wobec braku dowodów i zaprzeczania przez pozwanego – twierdzenia i dokumenty prywatne strony powodowej, że uprzednio skutecznie doręczono pozwanemu wezwania do zapłaty z pouczeniami wymaganymi w art. 75c pr. bank. W konsekwencji Sąd I instancji uznał za bezskuteczne wypowiedzenie pozwanemu umowy przez bank, a tym samym niezasadne postawienie w stan wymagalności całości pozostałego zadłużenia wynikającego z postanowień umowy. Sąd podniósł również, że powód nie udowodnił, by był uprawniony do dochodzenia w sprawie od pozwanego kredytobiorcy innej kwoty, niż wskazana w pozwie, co finalnie prowadziło zdaniem Sądu do stwierdzenia nieudowodnienia roszczenia powoda co do wysokości i nakazywało oddalić powództwo w całości.

Powód zaskarżył wyrok w zakresie oddalającym powództwo ewentualne o zapłatę kwoty odpowiadającej należności głównej z żądania głównego, wnosząc o zmianę wyroku i jej zasądzenie, jako sumy kwot za wymagalne na dzień wyrokowania raty kredytu (t.j. sumy rat 17 – 84) o terminach płatności od 19.08.2017 r. do 19.03.2023 r. (w kwotach częściowych podanych w uzasadnieniu apelacji) oraz o zasądzenie kosztów procesu, ewentualnie - z ostrożności procesowej - o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Zarzuty apelacji zawarto na karcie 306v akt sprawy, a ich uzasadnienie na kartach 307-309v akt sprawy.

Apelant zarzucił naruszenie przepisów prawa procesowego: art.art. 233 § 1, 227, 316 § 1, 232 k.p.c. w zw. z art. 6 k.c.

Generalnie zarzucił Sądowi Okręgowemu dokonanie niepełnych ustaleń faktycznych w sprzeczności do materiału dowodowego uznanego za wiarygodny, skutkujących wadliwym stwierdzeniem braku udowodnienia przez powoda wymagalności i wysokości dochodzonego roszczenia ewentualnego, w tym wysokości i wymagalności poszczególnych rat kredytu wynikających z różnych dokumentów przyjętych za dowody w sprawie oraz pominięcie faktu, że w dacie zamknięcia rozprawy poprzedzającej wydanie wyroku powód udowodnił fakty prawotwórcze, z których wywodził określone skutki, a Sąd wbrew nakazowi z art. 316 § 1 k.p.c., przy pominięciu wymagalności całego roszczenia w dacie wskazanej w pozwie, zaniechał ustalenia wymagalności wszystkich niespłaconych rat zgodnie z postanowieniami umowy, do wypowiedzenia której skutecznie nie doszło [z czym powód nie polemizuje].

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje.

Apelacja jest zasadna w zakresie wniosku głównego.

W myśl art. 386 § 2-4 k.p.c., poza wypadkami stwierdzenia nieważności postępowania, przyczyn odrzucenia pozwu lub podstaw do umorzenia postępowania, Sąd drugiej instancji może uchylić zaskarżony wyrok i przekazać sprawę do ponownego rozpoznania tylko w razie nierozpoznania przez Sąd pierwszej instancji istoty sprawy albo gdy wydanie wyroku wymaga przeprowadzenia postępowania dowodowego w całości.

W ocenie Sądu Apelacyjnego na gruncie niniejszej sprawy, mimo bezspornego, częściowego nierozpoznania istoty sprawy przez Sąd Okręgowy, nie ziściły się przesłanki do uchylenia zaskarżonego wyroku. Tym samym, wniosek ewentualny apelującego powoda nie zasługuje na uwzględnienie.

O nierozpoznaniu istoty sprawy można mówić, gdy rozstrzygnięcie sądu pierwszej instancji nie odnosi się do tego, co było przedmiotem sprawy, gdy zaniechał on zbadania materialnej podstawy powództwa albo merytorycznych zarzutów pozwanego, ewentualnie gdy uzasadnienie Sądu ma tego rodzaju braki, że nie zawiera elementów pozwalających na weryfikację stanowiska sądu - gdy braki uzasadnienia w zakresie poczynionych ustaleń faktycznych, oceny dowodów i oceny prawnej są tak znaczne, że sfera motywacyjna orzeczenia pozostaje nieujawniona (por. na tym tle m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z 9.11.2012r., IV CZ 156/12, z 27.06.2014r., V CZ 41/14 i z 3.06.2015 r., V CZ 115/14).

Tego rodzaju sytuacja niewątpliwie występuje w niniejszym przypadku.

Bezspornym jest bowiem, że w toku procesu doszło do zbycia jego przedmiotu na rzecz osoby trzeciej (funduszu wskazanego w rubrum orzeczenia), która za zgodą pozwanego wstąpiła w miejsce dotychczasowego powoda i wskazała (pisma z 5.05. i 7.10.2022 r., k. 225 i 279), że w wypadku braku uznania przez Sąd za wymagalną kwoty wskazanej w pozwie, zgłasza alternatywne żądanie zasądzenia sumy niespłaconych i wymagalnych rat kapitałowo-odsetkowych (po 1808,80 zł), począwszy od raty należnej od 19.08.2017 r., do raty wymagalnej w dniu wyrokowania, z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od terminów wymagalności poszczególnych rat, a harmonogram rat obejmujący terminy ich wymagalności oraz wysokość składowych (załącznik do umowy kredytowej) zawarty był w aktach sprawy (k. 35).

Bezspornym jest również to, że zgodnie z postanowieniami przedmiotowej umowy ostatnia (84) rata kapitałowo-odsetkowa winna była być zapłacona przez pozwanego do dnia 19.03.2023 r., zaś dopiero w dniu 23.03.2023 r. odbyła się przed Sądem Okręgowym rozprawa, po której w dniu 30.03.2023 r. wydano wyrok kończący postępowanie w instancji, co oznaczało, że w dacie zamknięcia rozprawy wymagalne były już wszystkie niespłacone raty kapitałowo-odsetkowe z umowy kredytowej pozwanego.

Uważna analiza wskazanego harmonogramu nakazuje zaś stwierdzić, że obejmuje on – w zakresie rat nr nr 17 – 84: kwotę kapitału równą 92604,20 zł, a także kwoty odsetek umownych liczonych od kwoty kapitału za okres 19.08.2017 - 19.03.2023 r., w tym kwoty 5212,32 zł odsetek umownych liczonych od kwoty kapitału za okres 19.08.2017 - 19.03.2018 r. oraz 5367,48 zł odsetek umownych liczonych od kwoty kapitału za okres 19.04 - 19.11.2018 r.

Nie budzi więc wątpliwości, że w przywołanych pismach procesowych powód – w ramach powództwa ewentualnego - wniósł o zasądzenie odsetek umownych od niespornej kwoty niespłaconego kapitału również za okresy, jakie nie były objęte głównym żądaniem pozwu, pismom tym Sąd Okręgowy nadał bieg zarządzając doręczenie odpisów pozwanemu, co doprowadziło do litispendencji również w zakresie tych rozszerzonych roszczeń akcesoryjnych.

Mimo to, zaskarżonym wyrokiem Sąd I instancji oddalił powództwo w całości, koncentrując swe rozważania niemal w całości na podstawie wskazanej w pozwie przez pierwotnego powoda, a w zakresie powództwa ewentualnego zarzucił jedynie fakt nieudowodnienia wysokości roszczenia.

Częściowe nierozpoznanie istoty sprawy przez Sąd pierwszej instancji mające miejsce w niniejszej sprawie, z mocy art. 386 § 4 k.p.c. nie nakazuje sądowi a quem bezwzględnie uchylenia wyroku i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania przez sąd a quo. Wskazany przepis ustanawia tylko taką możliwość, gdyż sąd II instancji, w ramach instytucji apelacji pełnej przyjętej w polskim statucie cywilnym, może też w szczególnych przypadkach orzec

merytorycznie, dokonując na podstawie art. 382 k.p.c. oceny wszystkich dowodów zebranych dotychczas w sprawie (por. red. A.Jakubecki „Kodeks postępowania cywilnego. Komentarz”, 2012 r., s. 457, t.5), zwłaszcza wtedy, gdy stan faktyczny w sprawie nie jest – w analizowanym zakresie - sporny pomiędzy stronami lub rażąco wadliwie ustalony. W takiej sytuacji o charakterze wyjątku, ewentualne czynności Sądu Apelacyjnego powiązane wyłącznie z oceną dowodów, które są znane stronom i oceną prawną zgłoszonych roszczeń i zarzutów, na podstawie art. 382 k.p.c. nie prowadzą do pozbawienia strony jednej instancji merytorycznej (por. wyrok SN z 8.02.2000 r. II UKN 385/99 OSNP 2001/15/493).

W obecnym stanie sprawy nie jest kwestionowane przez strony ustalenie i wnioskowanie Sądu Okręgowego o nieskutecznym wypowiedzeniu umowy pozwanemu przez cedenta, z uwagi na niewykazanie w sposób wiarygodny dochowania nakazu z art. 75c pr. bank.

W pierwszym rzędzie należy, zatem uzupełnić ustalenia faktyczne Sądu I instancji oraz skorygować dokonaną ocenę dowodów w kontekście zgłoszonego w sprawie powództwa ewentualnego.

W zakresie dowodów osobowych: zeznań pozwanego oraz świadka (jego żony) Sąd Okręgowy uznał je za wiarygodne, acz irrelevantne dla ustaleń faktycznych, co wydaje się nazbyt pochopnym stwierdzeniem. Osoby te zgodnie zeznawały bowiem, że mimo braku wyraźnego wskazania w treści umowy, kredyt zaciągnięty został przez pozwanego prowadzącego działalność gospodarczą, w związku z tą działalnością i na potrzeby działalności gospodarczej („dokapitalizowanie przedsiębiorstwa”), co ma niepomijalne znaczenie w świetle zarzutów pozwanego zmierzających do wykazywania abuzywności postanowień umowy kredytowej i co skutkuje ich niezasadnością ab initio z uwagi na treść art. 385⁽¹⁾ § 1 k.c., a czego Sąd I instancji nie spuentował w ogóle. Tymczasem w judykaturze wskazuje się zasadnie, że rozważając status kredytobiorcy w świetle art. 22⁽¹⁾k.c. Sąd winien to czynić w ramach konkretnej czynności prawnej dokonywanej z przedsiębiorcą, z uwzględnieniem jej rodzaju i celu (por. wyrok SN z 27.05.2022 r. II CSKP 314/22 OSNC-ZD 2022/4/50) oraz faktu, że brak jest ustawowego określenia przesłanek rozróżnienia bezpośredniego i pośredniego związku danej czynności prawnej z działalnością zawodową lub gospodarczą. W konsekwencji, bezpośredni związek dokonanej czynności prawnej z prowadzoną działalnością gospodarczą istnieje wówczas (jak w niniejszej sprawie), gdy dokonana czynność prawna nie zmierza przynajmniej częściowo do zaspokojenia osobistych (konsumpcyjnych) potrzeb. W konsekwencji, nie ma uzasadnienia dla przyznania ochrony konsumentkiej osobom - przedsiębiorcom - dokonującym czynności prawnej wprawdzie poza zakresem prowadzonej działalności gospodarczej, ale w związku z tą działalnością (wyrok SN z 18.04.2023 r. II CSKP 914/22).

Jak już wskazano uprzednio, w toku procesu strona powodowa rozszerzyła powództwo poprzez zgłoszenie ewentualnego żądania zasądzenia kwoty obejmującej niezmienioną kwotę niespłaconego kapitału oraz umowne odsetki począwszy od raty 17 (wymagalnej w dniu 19.08.2017 r.). Wbrew ustaleniom Sądu Okręgowego, powód po przekazaniu sprawy z epu do postępowania zwykłego przed sądem właściwym dołączył do akt sprawy treść umowy kredytowej z załącznikiem w postaci harmonogramu spłat, które to dokumenty nie były kwestionowane przez strony. Bezspornym jest również to, że pozwany zaprzestał regulowania należności po spłacie 16 raty, z uwagi na przyznawane (w zeznaniach) trudności w finansowaniu działalności gospodarczej.

Wymieniony w zarzutach przepis art. 233 § 1 k.p.c. przyznaje Sądowi swobodę w ocenie zebranego w sprawie materiału dowodowego, a zarzut naruszenia tego uprawnienia tylko wtedy może być uznany za usprawiedliwiony, jeżeli Sąd zaprezentuje rozumowanie sprzeczne z regułami logiki bądź z doświadczeniem życiowym, co w rozpoznawanej sprawie nie zachodzi. Ugruntowane jest w orzecznictwie stanowisko, że jeżeli z zebranego materiału dowodowego Sąd wyprowadza wnioski logicznie poprawne i zgodne z doświadczeniem życiowym, to ocena Sądu nie narusza reguł swobodnej oceny dowodów i musi się ostać, choćby w równym stopniu, na podstawie tego materiału dowodowego dawały się wysnuć wnioski odmienne. Ponadto, dla skuteczności zarzutu naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. nie wystarcza stwierdzenie o wadliwości dokonanych ustaleń faktycznych, konieczne jest wskazanie przyczyn dyskwalifikujących w tym zakresie postępowanie Sądu orzekającego. Zwalczanie zasady swobodnej oceny dowodów nie może polegać tylko na przedstawieniu własnych, korzystnych dla skarżącego ustaleń stanu faktycznego, opartych na własnej ocenie,

lecz konieczne jest - przy posłuszeniu się argumentami jurydycznymi - wykazanie, że przewidziane art. 233 § 1 k.p.c. kryteria oceny wiarygodności i mocy dowodów zostały naruszone, co miało wpływ na wynik sprawy.

Powyższe nie zmienia jednak faktu, że w przypadku wykazania, iż brak jest powiązania wysuniętych przez Sąd wniosków z zebraniem materiałem dowodowym, możliwe jest skuteczne podważanie oceny dowodów dokonanej przez Sąd i w takim właśnie szczególnym rozumieniu zarzuty apelacji o naruszeniu normy z art. 233 § 1 k.p.c. zasługiwały na uwzględnienie.

Zasadnie zarzuca, zatem powód naruszenie przez Sąd art. 233 § 1 k.p.c., gdyż mimo braku odmówienia wiary dokumentowi w postaci załącznika do umowy stron, Sąd I instancji nie uznał go – bez szerszego uzasadnienia – za dowód wskazujący na wysokość i wymagalność poszczególnych rat kapitałowo-odsetkowych w sytuacji, gdy równocześnie uznawał związanie stron tą umową, w dacie normowanej w art. 316 § 1 k.p.c.

Chybione są pozostałe zarzuty apelacji naruszenia przepisów prawa procesowego.

Zgodnie z art. 232 k.p.c. strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne (por. art. 227 k.p.c.). Sąd może dopuścić dowód nie wskazany przez stronę. Przepis art. 232 k.p.c. zawiera dwa zdania. Apelujący wymieniając przepis art. 232 k.p.c. nie zaznaczył, które zdanie tego przepisu objęte jest omawianym w tym miejscu zarzutem. Zakładając, że apelującemu chodziło o naruszenie art. 232 zd. 1 k.p.c. wskazać należy, że zgodnie z utrwaloną linią orzecniczą sąd nie może dopuścić się obrazy art. 232 zd. 1 k.p.c., ponieważ przepis ten odnosi się do obowiązków stron, a nie do czynności sądu. Wskazuje on jedynie na ciężar dowodu w znaczeniu procesowym, czyli obowiązek przedstawienia faktów i dowodów przez strony. Przepis ten nie stanowi natomiast podstawy wyrokowania sądu i nie może mieć wpływu na poprawność wydanego przez sąd rozstrzygnięcia (por. wyrok SN z dnia 15.02.2008 r., I CSK 426/07, wyrok SN z dnia 7.11.2007 r., II CSK 293/07, wyrok SN z dnia 22.05.2003 r., II CK 367/02). Zakładając zaś, że apelującemu chodziło o naruszenie art. 232 zd. 2 k.p.c. podnieść należy, że w oparciu o ten przepis można zarzucać sądowi, że nie dopuścił jakiegos dowodu z urzędu, mimo że zachodziły ku temu powody (por. wyrok SN z dnia 14.03.2007 roku, I CSK 465/06). Apelujący nie postawił jednak tak sformułowanego zarzutu.

Wbrew apelantowi, prowadząc postępowanie dowodowe Sąd Okręgowy nie naruszył też art. 227 k.p.c., który określa, jakie fakty są przedmiotem dowodu stanowiąc, iż są to wyłącznie fakty mające istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy. Twierdzenie, że przepis ten został naruszony ma rację bytu tylko w sytuacji, gdy wykazane zostanie, iż sąd przeprowadził dowód na okoliczności nie mające istotnego znaczenia w sprawie i ta wadliwość postępowania dowodowego mogła mieć wpływ na wynik sprawy, bądź gdy sąd odmówił przeprowadzenia dowodu na fakty mające istotne znaczenie w sprawie, wadliwie oceniając, że nie mają one takiego charakteru. Natomiast o tym, jakie fakty są istotne decyduje przytoczona w pozwie podstawa faktyczna zgłoszonego w nim żądania w powiązaniu z normą prawa materialnego stanowiącą podstawę prawną orzekania o tym żądaniu (por. wyrok SN z 24.02.2021 r., III USKP 33/21). W sprawie niniejszej kluczowe znaczenie pod względem dowodowym miała treść zawartej przez strony umowy kredytowej oraz harmonogram spłat rat kapitałowo-odsetkowych, przy niekwestionowanym fakcie terminowej spłaty rat od 1 do 16. Dowody dotyczące tych okoliczności Sąd I instancji ocenił i przeprowadził prawidłowo, przez co nie uchybił przepisowi art. 227 k.p.c., natomiast nie wyciągnął jedynie z tej oceny koniecznych wniosków, co stanowiło już naruszenie art. 233 § 1 k.p.c., o czym powyżej.

Przepis art. 6 k.c. statuuje zasadę rozkładu ciężaru dowodu, stanowiąc, iż ten, kto powołuje się na przysługujące mu prawo, żądając świadczenia od innej osoby, obowiązany jest udowodnić fakty uzasadniające to żądanie. Podstawowym obowiązkiem stron procesu jest zatem wskazanie dowodów na poparcie istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy okoliczności, z których wywodzą swoje roszczenia i zarzuty. Ewentualne uchybienie przez stronę obowiązkowi spoczywającemu na niej z mocy tego przepisu nie uzasadnia jednak zarzutu naruszenia art. 6 k.c. przez sąd. Okoliczność, czy strona wywiązała się ze swojego obowiązku udowodnienia faktów, z których wywodzi skutki prawne, nie należy bowiem do materii objętej dyspozycją art. 6 k.c., lecz stanowi aspekt mieszczący się już w domenie przepisów procesowych (tak też Sąd Najwyższy m.in. w wyrokach z dnia 13 czerwca 2000 roku, V CKN 64/00; z dnia 16 maja 2003 roku, I CKN 389/01; z dnia 8 listopada 2005 roku, I CK 178/05). Sąd jest zatem szczególnym adresatem normy z

art. 6 k.c., która wraz ze stosownymi przepisami kodeksu postępowania cywilnego wyznacza pewien schemat, według którego powinno być prowadzone postępowanie dowodowe w sprawie. Sąd ponosi odpowiedzialność zwłaszcza za przestrzeganie zasady rozkładu ciężaru dowodu. Konsekwencją realizowania tego obowiązku jest to, że sąd powinien przyjąć za prawdziwe fakty udowodnione przez stronę obciążoną dowodem i pominąć te, których w sposób przekonujący nie wykazała. Uchybieniem, które może stanowić podstawę zaskarżenia, jest natomiast oczekiwanie przez sąd, wbrew treści art. 6 k.c., przeprowadzenia dowodu przez stronę, na której w danym przypadku nie spoczywał ciężar dowodu i obarczenie jej skutkami braku dowodu, którego ciężar nie leżał po jej stronie (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 6 października 2010 roku, II CNP 44/10). Takiego zarzutu apelujący jednak nie formułuje. To z kolei, które z faktów istotnych dla rozstrzygnięcia zostały przez Sąd uznane za udowodnione i z jakich względów, nie jest objęte przepisem art. 6 k.c. i nie mogło uzasadniać zarzutu jego naruszenia.

Konkludując, po powyższym uzupełnieniu i skorygowaniu, Sąd Apelacyjny przyjmuje za własne pozostałe ustalenia faktyczne i ocenę dowodów dokonane przez Sąd I instancji, co czyni zbytecznym ich ponawianie.

W tak ustalonym stanie faktycznym i przy uwzględnieniu końcowego przedmiotu procesu, apelacja powoda w granicach zaskarżenia wyroku zasługuje na uwzględnienie.

Tytułem przypomnienia, pozwem z dnia 21.12.2018 r. strona powodowa dochodziła kwoty 103184,82 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 12.10.2018 r., a na należność główną składały się kwoty:

92604,20 zł kapitału pożyczki,

5199,76 zł odsetek umownych liczonych od kwoty kapitału za okres 22.08.2017 - 21.03.2018 r.,

5380,86 zł odsetek umownych karnych liczonych od kwoty kapitału za okres 22.03 - 11.10.2018 r.

Pismami z 5.05. i 7.10.2022 r. powód rozszerzył powództwo zgłaszając ewentualne żądanie zasądzenia sumy rat w kwotach po 1808,80 zł, poczynając od raty nr 17 do raty wymagalnej w dniu wyrokowania przez Sąd, z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od daty wymagalności poszczególnych rat.

Sąd oddalił powództwo w całości, a powód zaskarżył orzeczenie wyłącznie w zakresie powództwa ewentualnego, przy czym wyłącznie, co do kwoty odpowiadającej należności głównej z pozwu głównego, na którą złożyły się – w zakresie rat nr nr 17 – 84: kwota kapitału równa 92604,20 zł, a także kwoty 5212,32 zł odsetek umownych liczonych od kwoty kapitału za okres 19.08.2017 - 19.03.2018 r. oraz 5367,48 zł odsetek umownych liczonych od kwoty kapitału za okres 19.04 - 19.11.2018 r. (uzasadnienie apelacji, k. 308). Tym samym, zakresem zaskarżenia nie objęto oddalonego żądania akcesoryjnego od kwot poszczególnych rat.

Wniosek apelującego o częściową zmianę zaskarżonego wyroku poprzez zasądzenie kwot wymienionych w poprzedzającym akapicie zasługuje na uwzględnienie w świetle art. 471 k.c. w zw. z postanowieniami umowy stron i przy niekwestionowanym przez strony fakcie związania przedmiotową umową, z uwagi na bezskuteczne jej wypowiedzenie w styczniu 2018 r.

W tym miejscu należy zaznaczyć, że Sąd Apelacyjny w składzie rozpoznającym sprawę w pełni podziela stanowisko kształtujące się w judykaturze sądów powszechnych i Sądu Najwyższego (niewątpliwe w doktrynie prawa), że art. 509 k.c. ustanawia wyłącznie warunek istnienia wierzytelności objętej umową cesji, natomiast w ogóle nie wypowiada się co do tego, że musi być ona wymagalna i w obrocie prawnym szeroko funkcjonują umowy cesji wierzytelności „przyszłych” (tak wprost SA w L. w wyroku z 4.11.2020 r. w sprawie (...)). Treść art. 92a pr. bank. umocowującego banki do zawierania takich umów z funduszami restrukturyzacyjnymi nie zawiera ograniczenia [do wierzytelności wymagalnych], zaś w świetle art. 5 ust. 2 pkt 5 pr.bank. zbywanie wierzytelności pieniężnych (wszelkich) jest jedną z czynności bankowych sensu largo. Z kolei w sprawach nieuregulowanych w przepisach o sekurytyzacji do przelewu sekurytyzacyjnego stosuje się lege non distinguente przepisy Kodeksu cywilnego o przelewie. W konsekwencji wskazuje się zasadnie w doktrynie prawa, że co do zasady przedmiotem sekurytyzacji z natury rzeczy najczęściej są

niewymagalne należności pieniężne banków, a także należności przysłe, natomiast wbrew potocznemu mniemaniu w zdecydowanie mniejszym zakresie dotyczy to wierzytelności już wymagalnych, przy czym uwaga ta odnosi się do wierzytelności wynikających z czynności bankowych sensu stricto i sensu largo (art. 5 pr.bank.), jak też innych czynności banków należących do kategorii usług finansowych (art. 6 pr. bank.)(B.Bajor, L.Kociucki, J.M.Kondek, K.Królikowska „Prawo bankowe. Komentarz do przepisów cywilnoprawnych”, Warszawa 2020, t. 3 do art. 92a). Wierzytelność przysła stanowiąca przedmiot umowy przelewu (nie wyłączając wierzytelności periodycznych) może przypaść cesjonariuszowi dopiero z chwilą jej powstania, ale jeżeli w tej chwili powstania są spełnione wszystkie wymagane w kodeksie cywilnym przesłanki skuteczności przelewu, przysługuje ona cesjonariuszowi z wszelkimi następstwami dotyczącymi dłużnika i osób trzecich (por. uchw. SN z 19.09.1997 r. III CZP 45/97 OSNC 1998/2/22, wyrok SN z 24.10.2007 r. IV CSK 210/07 OSNC 2008/12/145). W realiach sprawy implikuje to te konsekwencje, że wskutek umowy cesji wykonanej w toku procesu przez powodowy bank z funduszem sekurytyzacyjnym (następcą procesowym banku), w aspekcie materialnoprawnym doszło do „rozszczenia” wierzytelności i długu, gdyż przedmiotem umowy cesji były wierzytelności banku, które przeszły na cesjonariusza (z powyższymi zastrzeżeniami), natomiast bank (cedent) pozostał dłużnikiem kontrahenta – stroną umowy kredytowej (zamiast wielu – wyrok SN z 7.04.2011 r. IV CSK 422/10). Porządkowo należy również zaznaczyć, że in casu nie budzi wątpliwości, że umową [później aneksowaną] z 31.10.2019 r. pierwotnego i następczego powodów przeniesiono na fundusz sekurytyzacyjny całość wierzytelności przysługujących cedentowi względem pozwanego, gdyż w świetle art. 509 k.c. nie ma potrzeby dokładnego oznaczania zbywanej wierzytelności, jeżeli można ją określić na podstawie stosunku zobowiązaniowego będącego jej źródłem (por. wyrok SN z 5.11.1999 r. III CKN 423/98 OSNC 2000/5/92).

Konkludując powyższe rozważania należy stwierdzić, że powodowy fundusz był legitymowany do skutecznego żądania zasądzenia od pozwanego kredytobiorcy (kontrahenta cedenta) wszystkich, wymagalnych na dzień rozprawy poprzedzającej wydanie wyroku przez Sąd I instancji rat kapitałowo-odsetkowych, w wysokościach wynikających z umowy kredytowej i jej załącznika (harmonogramu), z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia wymagalności poszczególnej raty (por. wyrok SN z 29.04.2009 r. II CSK 625/08 oraz zamiast wielu: wyrok SA w Katowicach z 29.10.2015 r. I ACa 1033/14; wyrok SA w Krakowie z 19.02.2015 r. I ACa 1689/14).

W granicach zaskarżenia wyroku Sądu I instancji powód domagał się już tylko części wskazanego roszczenia (kwoty łącznej 103184,82 zł bez odsetek za opóźnienie) i żądanie to zasługiwało in casu na akceptację, co nakazywało zarazem uznać stronę powodową za wygrywającą postępowanie pierwszoinstancyjne, w kontekście orzekania o kosztach procesu na podstawie art. 100 k.p.c., skutkując częściową zmianą wyroku na podstawie art. 386 § 1 k.p.c.

O kosztach postępowania apelacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 § 1, 1¹ i 3 k.p.c. w zw. z art. 99 k.p.c., art. 391 § 1 k.p.c. i § 2 ust. 6 w zw. z § 10 ust. 1 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22.10.2015 r. (Dz. U., poz. 1804 ze zm.).